

Europaudvalget

FOLKETINGET

REFERAT

AF 8. EUROPAUDVALGSMØDE

Dato: Fredag den 25. november 2011

Tidspunkt: Kl. 07.45

Sted: Vær. 2-133

Til stede: Eva Kjer Hansen (V) formand, Jens Joel (S), Sara Olsvig (IA), Doris Jakobsen (S), Sofie Carsten Nielsen (RV), Lisbeth Bech Poulsen (SF), Nikolaj Villumsen (EL), Erling Bonnesen (V), Claus Hjort Frederiksen (V), Jakob Ellemann-Jensen (V), Pia Adelsteen (DF), Merete Riisager (LA), Lene Espersen (KF)

Desuden deltog: Social- og integrationsminister Karen Hækkerup, beskæftigelsesminister Mette Frederiksen, økonomi- og indenrigsminister Margrethe Vestager, børne- og undervisningsminister Christine Antorini, minister for sundhed og forebyggelse Astrid Krag, forsvarsminister Nick Hækkerup, minister for ligestilling og kirke og minister for nordisk samarbejde Manu Sareen og kulturminister Uffe Elbæk

FO/L Punkt 1. Rådsmøde nr. 3131 (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerbeskyttelse – beskæftigelses- og socialdelen) den 1. december 2011

Dagsordenspunkt 1, 5 og 6b hører under Social- og Integrationsministeriets ressort og blev forelagt af social- og integrationsministeren.

Dagsordenspunkt 2, 4, 6a, 7 og 9 hører under Beskæftigelsesministeriets ressort og blev forelagt af beskæftigelsesministeren.

Dagsordenspunkt 8 hører under Ligestillings- og Kirkeministeriets ressort og blev forelagt af ligestillingsministeren under punkt 7 på Europaudvalgets dagsorden.

Dagsordenspunkt 3 hører under Udenrigsministeriets ressort og vil blive forelagt på Europaudvalgets møde den 30. november.

Formanden bød velkommen til Europaudvalgsmødet, som begyndte meget tidligt, fordi ministrene skal være i salen, hvor efterlønsforslaget er til debat.

Socialministeren: Jeg skal forelægge dagsordenen til rådsmødet for beskæftigelses- og socialministre den 1. december 2011. Jeg er ansvarlig for punkterne 1, 5 samt punkt 6b.

Til punkt 1 skal jeg anmode om et forhandlingsoplæg.

Herudover vil jeg orientere om punkt 5. For så vidt angår punkt 6b vil jeg henvise til samlenotatet.

Da socialministeren var færdig med sin del af forelæggelsen, var beskæftigelsesministeren ikke kommet til stede. Derfor blev mødet i Europaudvalget udsat kl. 8.12 – 8.27.

Formanden sagde på udvalgets vegne, da beskæftigelsesministeren dukkede op, at udvalget tog hensyn til, når ministre skulle være til stede i salen, men så havde det også en forventning om, at ministre kom til stede på de tidspunkter, der blev fundet som alternativer.

Beskæftigelsesministeren: God morgen. Beklager forsinkelsen.

EPSCO-rådsmødet i næste uge er mit første rådsmøde, som I sikkert er bekendt med. I ved, at jeg deler dagsordenen med social- og integrationsministeren og ligestillingsministeren, og så er der et enkelt punkt til europaministeren.

Dagsordenspunkterne 2, 4, 6a, 7 og 9 hører under mit ressort. Vi kan selvfølgelig diskutere dem alle sammen, men jeg vil som indledning nøjes med at forelægge de to sager, som efter min opfattelse er de mest interessante, nemlig punkt 2 og punkt 4. Der er jo oversendt et samlenotat, som beskriver de øvrige sager.

Der er ét punkt til forhandlingsoplæg, det er punkt 2, mens de øvrige punkter er af orienterende karakter.

2. Direktiv 2004/40/EF: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (elektromagnetiske felter) (18. særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) ("EMF-direktivet").

– Fremskridtsrapport (punktet ikke til FO alligevel)

KOM (2011) 0348

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 7)

KOM (2011) 0348 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 23/8-11)

Beskæftigelsesministeren: Jeg skulle egentlig have forelagt dette punkt som et forhandlingsoplæg, men der er kommet nogle nye oplysninger i sagen inden for de sidste timer, som gør, at jeg i stedet vil forelægge punktet som orientering.

Kort fortalt handler sagen om, at Kommissionen i juni måned har fremsat forslag til et nyt direktiv om EMF. Dette direktiv skal erstatte et eksisterende direktiv fra 2004.

Det eksisterende direktiv har nogle ret strenge krav til beskyttelse, der bl.a. har vist sig at have den konsekvens, at det begrænser brugen af MR-skanninger i sundhedssektoren.

Begge direktiver omfatter beskyttelse i forhold til de akutte risici, der kan være forbundet med at arbejde på områder, hvor der kan være en påvirkning fra elektromagnetiske felter.

Virksomheder med ansatte, der udsættes for risici forbundet med elektromagnetiske felter, vil blive stillet over for særlige krav til arbejdspladsvurderingen. Det skal sikre, at de ansatte ikke udsættes for de risici, der er forbundet med det arbejde, der foregår.

I Kommissionens forslag til et nyt direktiv er der to undtagelser, som ikke findes i det gældende direktiv.

Den ene undtagelse handler om det sundhedspersonale, som arbejder med MR-skannere i sundhedssektoren. Hvis man arbejder meget tæt på en MR-skanner, kan den person blive udsat for nogle meget kraftige elektromagnetiske felter. Med Kommissionens forslag lægges der op til, at sundhedspersonalet stadigvæk kan udføre deres arbejde, mens de står ved en skanner, men under særlige, kontrollerede omstændigheder.

Den anden undtagelse, der lægges op til, handler om militært arbejde. Det undtages fra direktivets krav, fordi der her allerede er særskilte regler, som ligger på linje med direktivets krav.

Direktivet forventes ikke at medføre store ændringer i forhold til vores regler på arbejdsmiljøområdet i Danmark.

I Kommissionens nye forslag bringes beskyttelsesniveauet i overensstemmelse med de seneste videnskabelige vurderinger, som er kommet til siden 2004, hvor det oprindelige direktiv blev lavet. De nye videnskabelige oplysninger er baggrunden for forslaget om, at man skal lempe på de krav, der gælder, når man arbejder

med elektromagnetiske felter. Det skal kombineres med en ny, særlig kontrol på området.

Det var planen, at det nye direktiv skal træde i kraft inden fristen for implementering af 2004-direktivet den 30. april 2012. Derfor har forhandlingerne her på det sidste været underlagt et ret stort tidspres.

Der har været rigtig mange forhandlinger i Rådets arbejdsgruppe, men det polske formandskab har ikke formået at opnå enighed om en ny tekst. Derfor præsenteres der alene en fremskridtsrapport på det rådsmøde, som vi skal til i næste uge.

I onsdags har Kommissionen oplyst, at den vil fremlægge et forslag om at forlænge implementeringsfristen for 2004-direktivet med en yderligere tidsperiode. Dette for at give mere tid til de igangværende forhandlinger af det nye direktiv, som fra 1. januar 2012 vil skulle ledes af det danske formandskab.

Man kan selvfølgelig ærgre sig over, at tidsfristen bliver skubbet igen, men samtidig kan man også sige, at dette direktiv er et ualmindeligt teknisk direktiv, og det er også et direktiv, der kan have store konsekvenser for nogle meget konkrete arbejdsituationer. Jeg vil gerne tilføje, at det drejer sig om nogle arbejdsfunktioner, som vi har behov for at nogle udfører. Det er utroligt svært at have en sundhedssektor i Danmark, hvis der ikke må bruges MR-skannere.

Det er selvfølgelig vigtigt for mig, at vi fra dansk side balancerer mellem et ønske om et højt beskyttelsesniveau og muligheden for at have undtagelser, som gør, at vi bl.a. på sundhedsområdet kan få udført det arbejde, som er nødvendigt.

Derfor er det mit forslag, at når de nye forslag foreligger, vender jeg tilbage til Europaudvalget med henblik på at få et forhandlingsmandat. Det er altså en ændring i forhold til samlenotatet.

Pia Adelsteen forstod ikke vores bekymringer angående svejsning og bad beskæftigelsesministeren uddybe dem.

Beskæftigelsesministeren bekræftede, at vi har bekymringer med hensyn til bestemmelserne om svejsning. I direktivet om de elektromagnetiske felter lægges der op til, at man skal have grænseværdier på forskellige områder, både når det drejer sig om gener, og når det drejer sig om deciderede helbredsskader. Man kan godt have en arbejdsituation, hvor der er konkrete gener forbundet med arbejdet med elektromagnetiske felter, men WHO siger, at der ikke er tale om deciderede helbredsskader. Hun mente, de fleste mennesker ville mene, at det ikke kan være sundt, hvis man bliver svimmel af at svejse, men der er ikke videnskabeligt grundlag for at sige, at der sker nogen skade ved kortvarigt at arbejde med elektromagnetiske felter, hvis det sker på en korrekt måde. Vi har et meget skrappt direktiv i dag, og hvis vi fra dansk side skal understøtte, at der slækkes på kravene, mente beskæftigelsesministeren, vi skal stå på meget, meget fast grund.

Beskæftigelsesministeren sagde, at når hun startede lidt pragmatisk i sin indledning, var de fordi hun faktisk ikke kunne se, hvordan vi skulle kunne drive sundhedsvæsenet, hvis vi ikke havde MR-scannere. Vi skal have et højt beskyttelsesni-

veau, men vi bliver også nødt til at have nogle undtagelser, der gør, at vi kan håndtere det bl.a. på sundhedsområdet.

3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af forordning (EF) nr. 1927/2006 om oprettelse af Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen.

– Bemærk: Sagen forelægges for Folketingets Europaudvalg den 30. november 2011

KOM (2011) 0336

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (sammenotat side 13)

KOM (2011) 0336 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 6/7-11)

Sagen vil blive forelagt i Europaudvalget den 30. november 2011.

4. Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om ændring af Rådets direktiv 92/85/EØF om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, som er gravide, som lige har født eller som ammer
– *Fremskridtsrapport*
KOM (2008) 0637

- Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 16)
- KOM (2008) 0637 – bilag 1 (grund- og nærhedsnotat af 16/1-11)
- KOM (2008) 0637 – svar på spørgsmål 1
- KOM (2008) 0637 – svar på spørgsmål 2
- KOM (2008) 0637 – svar på spørgsmål 3
- KOM (2008) 0637 – svar på spørgsmål 4
- Udvalgsmødereferater:
 - EUU alm. del (10) – bilag 533 (side 1426, senest behandlet i EUU 10/6-11)
 - EUU alm. del (10) – bilag 170 (side 466, behandlet i EUU 3/12-10)
 - EUU alm. del (08) – bilag 476 (side 1331, behandlet i EUU 4/6-09)
 - EUU alm. del (08) – bilag 393, side 1184 (samråd med beskæftigelsesministeren om graviditetsdirektivet den 14/5-09)

Beskæftigelsesministeren: Punktet forelægges til orientering.

Graviditetsdirektivet er endnu engang sat på dagsordenen til fremskridtsrapport. Det er et forslag, hvorom der er en utrolig stor uenighed, og der er tale om meget fastlåste positioner, både i forholdet mellem Parlamentet og Rådet og også internt i Rådet. Jeg havde anledning til i går at drøfte det med Europa-Parlamentet.

Som I har kunnet se af det udsendte samlenotat, er det et ønske fra den nye regering, at vi på dette område sender nogle nye signaler. Vi synes, det er vigtigt at fremme beskyttelsen på graviditetsområdet, og vi synes, at der i de tanker, der er forelagt, er mange gode ideer. Jeg ser f.eks. ingen grund til, at vi fra dansk side skal forhindre, at barselsorloven udvides til 18 uger. Det flugter helt med, hvad vi har været enige om at gøre her.

Samtidig synes jeg dog, der er nogle udfordringer i forhold til de ret ambitiøse forslag, der ligger fra Europa-Parlamentet. Det gælder ikke mindst forslaget om fuld løn i 20 uger. Først og fremmest fordi det griber ind i den danske tradition for at regulere løn- og arbejdsforhold i overenskomsterne. Man kan også, hvis man vil det, stille spørgsmålstejn ved, om det er det rigtige tidspunkt for Europa at give udvidet løn under barsel, men det vil jeg anse for at være en mere politisk diskussion. Hvorom alting er, så har vi i hvert fald her et dansk anliggende, der handler om, hvorvidt det skal reguleres af EU, eller det fortsat skal reguleres i vores overenskomster.

I Rådet er der en ret generel enighed om, at dette forslag er for vidtgående. Men situationen er fastlåst. Jeg ser det som det kommende formandskabs fornemste

opgave at få blødt op i den meget blokerede stemning mellem Rådet på den ene side og Parlamentet på den anden side.

Det polske formandskab drøftede sagen på det uformelle ministermøde i slutningen af oktober, og her var der ikke anden konklusion, end at man bekræftede, at situationen var fastlåst.

Derfor er der ikke fra det polske formandskabs side lagt op til nogen drøftelse på rådsmødet i næste uge. Der vil alene blive fremlagt en fremskridtsrapport.

Hvis man skal vurdere mulighederne for at få reelle forhandlinger under det danske formandskab, er det min vurdering, at det er svært, men jeg synes, vi skal efterstræbe det.

Situationen i Rådet er stadigvæk fastlåst. Der er et stort blokerende mindretal – især anført af Tyskland, Holland og Storbritannien. Det gør, at Rådet og Europa-Parlamentet står langt fra hinanden.

Når jeg alligevel tror, at vi måske kan – om ikke andet – få gang i diskussionen igen, er det fordi jeg lytter mig til, at der er en ret udbredt frustration både i Rådet og især i Parlamentet over, at situationen er så fastlåst, som den er.

Her er der tale om en fremskridtsrapport. Jeg skal først og fremmest få hilst på mine nye kolleger og lytte mig til, hvad der er af forventninger til det danske formandskab.

Pia Adelsteen nævnte, at Europaudvalget dagen før havde mødt Europa-Parlamentets ligestillingsudvalg, hvor man bl.a. havde diskuteret dette emne. Det er Dansk Folkepartis holdning, at forslaget ikke overholder nærhedsprincippet. Når man ser på den barselsordning, vi har i Danmark, kan man se, at det er muligt for et lille land at lave en rigtig god barselsordning, men det er noget, man må finde ud af – og finansiere – i det enkelte land. Det undrede hende, at beskæftigelsesministeren sagde, at nu skal vi i gang med det danske formandskab, og så vil vi have gang i forhandlingerne, når det forslag, der ligger, ikke kan vedtages. Det går ud over vores flexicuritymodel og den frihed, vi har på arbejdsmarkedet. Det er et meget stort problem for Danmark, hvor lønninger er noget, man aftaler parterne imellem.

Hun kunne forstå, at regeringen var positiv over for at give barslende fædre bedre vilkår, men det skulle ikke være med fuld løn. Hvis Kommissionen skal diktere, hvad lønnen skal være, tilsidesætter man den måde, vi forhandler løn på i Danmark.

På denne baggrund kunne Pia Adelsteen ikke forstå, at regeringen overhovedet ville arbejde videre med dette forslag.

Jakob Ellemann-Jensen var enig i, at der er nogle udfordringer i forhold til den danske model og den måde, vi forhandler overenskomster på. Venstre er fundamentalt modstandere af enhver form for diskrimination. Det gælder også, hvor man kalder det positiv særbehandling, som jo i sagens natur er negativ over for andre. Hensigten kan være nok så ædel, men diskrimination og tvang, uanset hensigten, er Venstre ikke tilhænger af.

Lisbeth Bech Poulsen var bekymret for, at der kommer et forslag på EU-niveau, da det i Danmark drejer sig om forhold, som er en del af aftalemodellen. Hun havde de samme problemer med dette forslag, som hun hørte at regeringen havde.

Merete Riisager mente, vi klarede det udmærket herhjemme. Sagen bør ikke være et EU-anliggende.

Sofie Carsten Nielsen var ganske uenig heri. Hun var rigtig glad for, at den danske regering vil arbejde for at finde en løsning. Hun havde deltaget i mødet med Europa-Parlamentets ligestillingsudvalg dagen før og hørt de mange kommentarer. I øvrigt havde hun fulgt dette direktivforslag, fra det blev fremsat for en hel del år siden, og mente, det ville være rart, hvis der kom en opblødning. Hun var helt på det rene med, at det må være en model, som er i overensstemmelse med den måde, vi har indrettet vores arbejdsmarked på, men det mente hun godt kunne lade sig gøre. Det er ikke et direktiv, som overhovedet vil berøre os og den måde, vi har organiseret os på. Tværtimod kan det være med til at hæve bundniveauet i en række andre lande. Så længe det kan implementeres af parterne, syntes hun, det ville være rigtigt godt, hvis vi kunne støtte det i stedet for at blokere for det.

Beskæftigelsesministeren gjorde opmærksom på, at der allerede er minimumsbestemmelser i det eksisterende direktiv, så det er ikke en ny opfindelse, at EU forholder sig til barselsorloven og til de rettigheder, der knytter sig til graviditet og barsel. Hun mente ikke, vi fra dansk side kunne have noget principielt imod, at der gjaldt nogle minimumsbestemmelser. Hun havde i hvert fald ikke noget imod det. Spørgsmålet er, hvor langt man skal gå. Det er en reel politisk diskussion. Altså i hvor høj grad man skal indføre beskyttelsesbestemmelser på dette område – jævnfør bekymringen for diskrimination. Der er tale om et område, hvor der er en stor risiko for, at kvinder diskrimineres. Hun mente, man havde implementeret bestemmelserne i Danmark på helt fornuftig vis.

Beskæftigelsesministeren mente, at lønspørgsmålet er af en helt anden karakter, for lønnen reguleres ikke i dag. Beskæftigelsesministerens holdning – som hun mente flugtede med den tidligere regerings holdning – var, at lønnen i Danmark reguleres ved overenskomster, og at vi ikke ønsker den reguleret af EU.

Hun mente, det under alle omstændigheder påhviler os som kommende formandskabsland at være med til at løse den meget fastlåste situation, for det er ikke i nogens interesse, at Rådet og Europa-Parlamentet ikke kan blive enige på dette område. Beskæftigelsesministeren tilføjede, at på de møder, der har været indtil nu om vor kommende formandsopgave, har der været ret store forventninger til, at Danmark er et land, der kan bringe denne sag fremad, fordi vi er et land, der har dette spørgsmål højt på dagsordenen. Det drejer sig om at få skabt en positiv forhandlingsstemning igen.

Fædres barsel har været diskuteret i Europa-Parlamentet. Den danske holdning er, at det er vigtigt at give fædrene rettigheder, men hun mente ikke, det var et spørgsmål, der står højt på dagsordenen, når det handler om graviditetsdirektivet. Vi kan følge overvejelserne om en udvidelse af rettighederne, men vi ønsker ikke at støtte de meget vidtgående forslag, der er stillet fra Europa-Parlamentet. Hun

havde dog lyttet sig til, at Europa-Parlamentet måske er lidt på vej ned fra træet og begyndte at vise vilje til forhandling. Det var hendes fornemmelse, men om den holder stik, må vi se, når vi kommer i gang med forhandlingerne.

5. Forslag til Rådets direktiv om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset religion eller tro, handicap, alder eller seksuel orientering.

– *Fremskridtsrapport*

KOM (2008) 0426

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 23)

KOM (2008) 0426 – bilag 4 (Grundnotat af 8/9-08)

KOM (2008) 0426 – bilag 3 (Henvendelse af 28/8-08 fra Dansk Arbejdsgiverforening)

KOM (2008) 0426 – bilag 7 (Udtalelse fra EUU til Kommissionen)

KOM (2008) 0426 – bilag 8 (Kommissionens svar til EUU)

KOM (2008) 0426 – bilag 5 (Henvendelse af 14/10-08 fra Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske)

KOM (2008) 0426 – bilag 6 (Henvendelse af 30/11-08 fra Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske)

KOM (2008) 0426 – svar på spørgsmål 1

KOM (2008) 0426 – svar på spørgsmål 2

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (10) – bilag 533 (side 1428, senest behandlet i EUU 10/6-11)

EUU alm. del (10) – bilag 170 (side 506, behandlet i EUU 3/12-10)

Socialministeren: Punkt 5 omhandler forslag til direktiv om ligebehandling for personer uden for arbejdsmarkedet uanset deres religion eller tro, handicap, alder eller seksuelle orientering.

Dette forslag er en gammel kending, og det har været forelagt mange gange før i Europaudvalget senest i juni i år.

Direktivet blev fremsat af Kommissionen den 2. juli 2008, og som det er udvalget bekendt, har der været afholdt møder om forslaget under de skiftende formandskaber.

Det polske formandskab har valgt kun at behandle artikel 2, der omhandler bestemmelsen om alder.

Medlemsstaterne ser fortsat et stort behov for at få afdækket forslagets juridiske, økonomiske og administrative rækkevidde. Ingen medlemsstater er på nuværende tidspunkt rede til at tilslutte sig teksten.

Forslaget er derfor alene på dagsordenen til fremskridtsrapport.

Lene Espersen erklærede sig enig i regeringens tilgang. Vi bliver nødt til at få belyst forslagets rækkevidde, før vi kan sige ja til det. Problemet er, at det er skrevet i så løse vendinger, at vi ikke helt kan gennemskue rækkevidden af det. Hun tilføjede, at Det Konservative Folkeparti ikke er modstandere af princippet om ligebehandling, men vi har det jo sådan i Danmark, at vi gennemfører det, vi vedtager, og når forslaget er beskrevet i så løse vendinger, ved vi ikke, hvor vi ender.

Socialministeren var fuldstændig enig med Lene Espersen. Vi skal være positive, når det drejer sig om bekæmpelse af diskrimination, men der er fortsat et behov for afklaring. Derfor arbejder vi videre med forslaget under det kommende danske formandskab.

6. Implementering af Europa 2020 strategien på beskæftigelses- og socialområdet

a) Opfølgning af det første europæiske semester og tematisk overvågning af beskæftigelses- og socialpolitikkerne

- *Vedtagelse af rådskonklusioner*
Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 61)

b) Den sociale dimension af Europa 2020: EU's engagement med hensyn til inklusion og reduktion af fattigdom.

- *Godkendelse af udtalelsen fra Socialbeskyttelseskomitéen*
Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 63)

Beskæftigelsesministeren henviste for så vidt angår punkt 6a til samlenotatet.

Socialministeren henviste for så vidt angår punkt 6b til samlenotatet.

Pia Adelsteen henviste til, at der i samlenotatet står, at EU-landene anmodes om i samarbejde med arbejdsmarkedets parter at fremme gennemførelse af de nationale reformprogrammer, de landespecifikke anbefalinger og konkurrenceevnepagten. Hun spurgte, om det betyder, at man på beskæftigelses- og socialområdet kommer med anbefalinger, som landene skal overholde. Det ville hun finde problematisk.

Nikolaj Villumsen beskæftigede sig med implementeringen af Europa 2020 strategien og forstod, at beskæftigelsespolitikken skulle tilpasses den nye økonomiske styring og de landespecifikke anbefalinger. I den forbindelse pegede han på, at EU anbefaler Danmark at gennemføre en tilbagetrækningsreform, som nogle partier var meget imod. Han håbede, beskæftigelsesministeren var enig i, at EU ikke skal blande sig i, hvorvidt vi skal afskaffe efterlønnen eller ej.

Beskæftigelsesministeren sagde med hensyn til anbefalingerne under det europæiske semester, at det ikke var hendes område. Hun gjorde dog opmærksom på, at der er tale om anbefalinger, og at vi selv bestemmer udformningen, som er et rent nationalt anliggende.

Pia Adelsteen replicerede, at hun forstod det sådan, at henstillingerne skulle implementeres, altså skulle følges.

Beskæftigelsesministeren sagde, at man skulle tage henstillingerne med i sine nationale overvejelser, men hvordan man vil gøre det, er fortsat et nationalt anliggende. Man kan ikke sige, at EU har bestemt, at vi skal have en tilbagetrækningsreform. Det er op til den til enhver tid siddende regering, hvordan anbefalingerne skal implementeres.

7. Forslag til rådskonklusioner om aldring som en positiv mulighed for arbejdsmarkedet og udviklingen af social service.

– *Vedtagelse af rådskonklusioner*

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (sammenotat side 65)

Beskæftigelsesministeren nævnte ikke dette punkt.

8. Fremskridtsstatus for Beijing-handlingsprogrammet: Kvinder og økonomi: Forening af arbejdsliv og familieliv som forudsætning for lige deltagelse på arbejdsmarkedet.

– *Vedtagelse af rådskonklusioner*

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 67)

Dette punkt blev forelagt af ligestillingsministeren under punkt 7 på Europaudvalgets dagsorden.

9. Rapport fra Kommissionen om overgangsordningerne for Bulgarien og Rumænien.

– Præsentation ved Kommissionen

KOM (2011) 0729

Rådsmøde 3131 – bilag 1 (samlenotat side 69)

Beskæftigelsesministeren nævnte ikke dette punkt.

Pia Adelsteen spurgte, om man debatterer problemerne med social dumping, idet hun pegede på de problemer, vi har i Danmark med udenlandske arbejdere, som arbejder i Danmark, men ikke får løn efter danske overenskomster. Det presser danske arbejdere og danske arbejders lønningen, så regeringen kan ikke nøjes med at sige, at det drejer sig om meget få.

Jakob Ellemann-Jensen mente ikke, det var en sag, vi bør blande os i.

Beskæftigelsesministeren gjorde opmærksom på, at vi fra Danmarks side ikke har en overgangsordning, og spørgsmålet om, hvorvidt fase 3 skal indledes eller ej, er et spørgsmål, som må vurderes af de lande, der har en overgangsordning. **Beskæftigelsesministeren** tilføjede, at vi ikke har så meget arbejdskraft fra Rumænien i Danmark, og at regeringen som en del af finanslovsaftalen med Enhedslisten har lavet en rigtig god aftale om social dumping, som imødekommer mange af de bekymringer, man har fra Dansk Folkepartis side. Det er ikke EU, der bestemmer, om vi kan gøre det eller ej. Det er noget, vi selv bestemmer i de enkelte lande.

FO Punkt 2. Rådsmøde nr. 3129 (økonomi og finans) den 30. november 2011

Dagsordenspunkt 1 hører under Erhvervs- og Vækstministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 2, 3, 4 og 5 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 6 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets og Finansministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 7 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 8 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets og Skatteministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 9 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets og Finansministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 10 og 11 hører under Erhvervs- og Vækstministeriets og Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Dagsordenspunkt 12 og 13 hører under Økonomi- og Indenrigsministeriets ressort.

Alle punkterne blev forelagt af Økonomi- og indenrigsministeren.

Økonomiministeren: Jeg har to ting til forhandlingsoplæg. Det er punkt 1 om revision af kapitalkravsdirektivet og punkt 10 om revision af direktiv om investorgarantiordninger. De øvrige sager forelægges til orientering.

Jeg har prioriteret min forelæggelse sådan, at jeg ikke har kommentarer til punkt 3 om opfølgning på G20-topmødet, punkt 4 om det reviderede adfærdskodeks for stabilitets og vækstpagten, punkt 6 om de økonomiske og finansielle konsekvenser af EU-lovgivning, punkt 7 om EU-statistikker, punkt 8 om adfærdskodeks for erhvervsbeskatning samt punkt 9 om revisionsrettens årsberetning om budgettet for regnskabsåret 2010, men I er selvfølgelig velkommen til at stille spørgsmål om disse punkter. Det er bare for at jeg ikke kommer til at bruge en masse tid. Min forelæggelse kunne ellers blive ret langt.

Der er sendt notater over, som gennemgår, hvad der op og ned på de forskellige områder.

FO 1. Revision af kapitalkravsdirektivet (CRD IV)

– Tidlig forelæggelse

Statusrapport og orienterende debat

KOM (2011) 0452, KOM (2011) 0453

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 3)

KOM (2011) 0452 – bilag 1 (grundnotat af 7/10-11)

KOM (2011) 0453 – bilag 1 (grundnotat af 7/10-11)

EUU Alm. del (10) – bilag 296 (notat og høringsvar om Kommissionens høring vedrørende grænseoverskridende krisehåndtering)

KOM (2011) 0453 – bilag 2 (Folketingets udtalelse af 14/6-11)

EU-note (11) – E 12 (notat af 21/11-11)

EU-note (11) – E 4 (notat af 11/10-11)

Økonomiministeren: Jeg vil i dag forelægge forslaget om revision af kapitalkravsdirektivet til forhandlingsoplæg.

Der er tale om et helt centralt lovgivningsforslag på det finansielle område. Tanken er at styrke robustheden i den måde, banker og andre kreditinstitutter drives på, gennem højere krav til kapital og til likviditet. Den bagvedliggende grund er at forhindre en gentagelse af den finansielle krise. Det er for at få et fælleseuropæisk regelværk, som gør, at vi ikke ender i den situation, vi kom i i 2008.

Forslaget blev fremsat i sommer, og forhandlingerne på teknisk niveau er faktisk ikke afsluttet endnu. Der er derfor ikke lagt op til en egentlig substantiel drøftelse. Vi skal altså ikke helt ned i indholdet på det kommende Økofin. Der vil ligge en fremskridtsrapport fra det polske formandskab. Men det er godt på dette tidspunkt at vide, hvor vi står.

Sagen vil være en af de meget høje prioriteringer i Økofin under det danske formandskab. Vi vil arbejde hen imod at få en politisk enighed i Økofin.

Kapitalkravsdirektivet er som sagt et vigtigt direktiv. Det er hovedhjørnestenen i reguleringen af banker og andre kreditinstitutter. I direktivet bliver der dels fastsat vilkår for tilladelse til at drive bankvirksomhed. Det betyder krav til kapital, krav til solvens, krav til risikostyring og krav til tilsyn. Det vil sige, det er en lang række af de ting, vi diskuterer i dansk sammenhæng, som vi nu diskuterer i en europæisk sammenhæng. Forslaget skal sørge for, at det, som blev vedtaget i Basel III, bliver til virkelighed i en europæisk sammenhæng.

Forslaget indeholder på den baggrund en lang række skærpedelser af de eksisterende krav. Vi vil få en noget stærkere regulering af den måde, banker og kreditinstitutter bliver drevet på. Der bliver stillet krav om mere kapital, at kapitalen har højere kvalitet, at man har tilstrækkelige likviditetsbuffer, hvis der sker et eller andet, som der gjorde i 2008. Man begrænser, hvor meget man kan geare sine udlån. Man stiller krav om god selskabsledelse, og der er faktisk sanktioner, hvis man overtræder reglerne.

Jeg skal komme ind på nogle af de mest centrale elementer i forslaget, som er ret teknisk. Der er også sendt papirer over forud for forelæggelsen her.

Hovedelementet i forslaget vedrører kapital. Ideen er at øge institutternes evne til at absorbere tab – altså tage de tab, der kommer, på en ordentlig måde, hvis der kommer en konjunkturedgang, hvor værdien af udlån og andre aktiver falder. Det sker ved at øge kravene til den kapital, som institutterne skal holde, både i forhold til omfang og i forhold til kvalitet.

Det gælder en styrkelse af kravene til den såkaldte egentlige kernekapital og en styrkelse af kravene til den samlede kernekapital. Egentlig kernekapital og hybrid kernekapital er det, der tilsammen udgør kernekapitalen. Der bliver jongleret med forskellige tekniske begreber. Men man må sige, det er helt centralt. Hvis man snakker med folk inden for branchen, mener de også, det er nogle af de helt centrale parametre at røre ved.

Kravet er, at den egentlige kernekapital fremover skal udgøre mindst 4,5 pct. af instituttets risikovægtede aktiver. I dag er kravet på 2 pct. Det vil sige, at der er mere end en fordobling af det krav, vi har i dag. Egentlig kernekapital kan være aktiekapital, som uden videre kan nedskrives, hvis værdien af instituttets udlån og andre aktiver falder i værdi. Det vil sige, at den kan absorbere tab med det samme.

Forslaget strammer også betingelserne for, hvad der må tælles med i den egentlige kernekapital, således at kun kapital, der ubegrænset og ubetinget kan absorbere tab, må tælles med. Det gør, at hele foretagendet bliver noget mere solidt.

Udover egentlig kernekapital kan institutterne have såkaldt hybrid kernekapital. Indskydere af hybrid kernekapital kan f.eks. under nærmere betingelser få kapitalen tilbage igen. Det er ikke kapital, som på samme måde kan absorbere tab. således som den egentlige kernekapital, jeg nævnte før, kan. Det gælder f.eks. de statslige kapitalindskud, som er foretaget i de danske banker på det seneste. De har karakter af hybrid kernekapital. Det samme gælder ikke aktiekapital. Det betyder, at den hybride kernekapital har en anden karakter. Den kan ikke på samme måde absorbere tab. Den egentlige kernekapital og den hybride kernekapital udgør tilsammen kernekapitalen. Efter de nye regler skal den samlede kernekapital fremover udgøre mindst 6 pct. af de risikovægtede aktiver mod 4 pct. i dag. Også her er der altså et skærpet krav. Samtidig bliver der strammet op på definitionen af, hvad hybrid kernekapital er. Det vil sige, at både hvad angår definitioner og hvad angår krav til, hvad man skal holde, bliver der strammet op, så man bliver mere solid, end man er i dag.

De nationale tilsyn vil derudover fortsat – som led i tilsynet med det enkelte institut – kunne stille individuelle solvenskrav. Det betyder, at det enkelte institut godt kan komme til at skulle leve op til endnu højere krav, hvis tilsynet finder, at det er nødvendigt.

Oven i disse minimumskapitalkrav introduceres som noget nyt yderligere krav om kapitalbuffere – altså så man i højere grad kan tage stød, end man kan i dag.

Der indføres to buffer. Den ene kaldes en kapitalbevaringsbuffer. Det vil være op til instituttet selv, hvorvidt det vil opfylde kravet om at have sådan en. Der er så bare det ved det, at i perioder, hvor instituttet ikke lever op til kravet om at have en kapitalbevaringsbuffer, bliver der restriktioner på, hvor meget man må udbetale i

bonusser og dividender. Det giver rigtig god mening, at de to ting bliver koblet sammen.

Kapitalbevaringsbufferen udgør 2,5 pct. i egentlig kernekapital. Jo længere instituttet er fra at opfylde dette krav – det må det som sagt selv om – jo flere begrænsninger kommer der på instituttets muligheder for at udbetale bonus og dividende.

Den anden buffer er en konjunkturbetinget buffer. Ideen i den er, at hvis man går ind i en højkonjunktur, skal der være en dæmper, som gør, at bankerne ikke bare øger udlånet, for derved kan man komme til at forstærke noget, som måske er u hensigtsmæssigt. Man vil tilskynde instituttet til at opbygge ekstra kapital i gode tider. Så når man en position, hvor man er bedre polstret i dårlige tider. Så man ikke kommer til at skubbe for meget på en højkonjunktur, som måske er ved at blive for varm.

Den konjunkturbetingede buffer skal ligge på mellem 0 og 2,5 pct. i egentlig kernekapital. Den aktiveres altså i opgangstider. Det er ikke noget, man har hele tiden. Det er en ting, man kan sætte i værk.

De nye krav skal indføres over en årrække, og de vil først gælde fuldt fra 2019. Det er selvfølgelig en lang gennemførelsestid, men den skal altså gøre det muligt for institutterne at leve op til kravene. Det er ikke noget, de kan fra den ene dag til den anden.

De nye regler indfører også som noget nyt et fælles krav til institutternes likviditet. Det sker på baggrund af den situation, som opstod i 2008 i kølvandet på Lehmann Brothers' konkurs, hvor en række ellers solvente institutter pludseligt mistede adgangen til likviditet, fordi alting frøs. Det var sådan set rigtigt ærgerligt, for det betød, at Lehmann Brothers' konkurs fik meget større effekter, end den burde have haft. Ideen er at lave en større polstring af likviditet i de enkelte institutter.

Denne del af forslaget har vi diskuteret meget herhjemme, for det er den, der har den mest direkte danske konsekvens, idet det handler om det danske realkredit-system. Er likviditeten tilstrækkelig? Ideen er, at man skal have en likviditetsbuffer, som gør, at man kan klare sig i 30 dage. Hvis der bliver en stresset markedsperiode, skal man have adgang til likvide aktier, som gør, at man kan klare sig igennem 30 dage. Det er sådan set en meget god idé. Diskussionen er bare: Hvordan kan man blive likvid? Hvilke aktiver opfylder den definition, så man er likvid nok?

For Danmark handler det om vores realkredit, for det er det, vi bruger herhjemme. Realkreditobligationer ses som et meget likvidt aktiv. Det er en diskussion, vi har haft her i udvalget før. Den forrige regering var meget optaget af det. Den nuværende regering er meget optaget af det. Jeg tror, det er et fælles, tværgående ønske. Jeg skal komme tilbage til det om lidt. Jeg vil lige gøre de andre dele af forslaget færdig.

Med hensyn til lige præcis dette forslag lægger man op til, at kravet først skal gælde fra 2015. Det er fordi det skal tilpasses. Det skal gøres mere præcist, end det er i dag: Hvad er egentlig likvidt nok til at tælle med i en sådan likviditetsbuf-

fer? Det er ikke bare noget, man lige kan diskutere et kvarter, og så ved man lige præcis, hvordan definitionen skal være.

Forslaget går ud på, at Kommissionen får delegeret beføjelsen til at træffe den endelige beslutning.

Der indføres derudover et krav om tilstrækkelig stabil finansiering. Det drejer sig om, at udlån, som har meget lange løbetider, ikke skal have en kort finansiering. For så skal man hele tiden ud i markedet og refinansiere, mens man har en meget lang løbetid for det, som giver indtægterne. Hvis man løber ind i en periode, hvor der er markedsuro, og hvor man skal ud og refinansiere, så kan der opstå problemer for institutioner, som ellers er solvente. Man kan spørge: Hvad er problemet her? Problemet er, at de hele tiden skal i markedet for at refinansiere.

Herhjemme har vi gjort os en overvejelse om, hvad det betyder for flekslån. For flekslån er i princippet en kort finansiering, f.eks. på ét år, af lange udlån, helt op til 30 år. Er det ikke en definition på det, vi ikke vil have? Til det må man bare sige, at det går måske endda. Det er endnu ikke fastlagt, hvor bindende det krav bliver, og hvordan det skal være indrettet. Der er lagt op til en evalueringsperiode frem til 2015. Først da skal Rådet og Europa-Parlamentet tage stilling til, om man skal indføre det krav. Herhjemme må man bare sige helt nøgternt: Det fungerer.

Som tillæg til kapital- og likviditetskrav vil man også indføre gearingsmål. Der er tale om et mål, som handler om, hvor store instituttets udlån må være sammenlignet med instituttets kapitalgrundlag. Man vil eventuelt lave en grænse herfor.

Også her kan der være et særligt hensyn til dansk realkredit. Danske realkreditobligationer har typisk set sikkerhed i fast ejendom og er generelt mere sikre end at typisk banklån. Derfor er der ikke samme risiko forbundet med høj gearing, som der kunne være, hvis det var et almindeligt banklån. Der er en stor sikkerhed i mursten. Derfor kan der være behov for forskellige grænser for de to typer af kreditinstitutter. Der er simpelt hen en forskel på, hvor sikkert, det udlån, man har, er i forhold til kapitalgrundlaget.

Det er endnu ikke fastlagt, om gearingsmålet bliver et bindende krav, og hvordan det i så fald vil skulle indrettes. Der er lagt op til, at Rådet og Europa-Parlamentet først skal tage stilling hertil i 2017. Der er altså også her tid at løbe på, før det skal lægges på plads.

Endelig indeholder de nye regler bestemmelser til styrkelse af institutternes selskabsledelse, herunder bl.a. krav om nomineringsudvalg, der skal vurdere, om bestyrelsen er sammensat på en måde, så den samlet set er kompetent. Er der en mangfoldighed i bestyrelsessammensætningen? Ikke sådan at der skal være en kvote til dit og en kvote til dat. Men helhedsbilledet. Har vi en bestyrelse, som samlet set er kompetent til at løse den opgave, som er bestyrelsens? Desuden er der en begrænsning i antallet af bestyrelsesposter, som én person kan have i forskellige institutter samtidig. Selvfølgelig vil disse krav kunne afpasses i forhold til instituttets størrelse og kompleksitet, men samlet set bliver der altså stillet krav om, at ledelseskapaleten skal være større, end den måske er nogle steder i dag.

Så er der spørgsmålet om sanktioner. Der er lagt op til en mere harmoniseret tilgang til sanktioner – altså hvad sker der, hvis man overtræder reglerne på det finansielle område? Hensigten er et lave minimumsstandarder på det område.

Alt dette handler også om at sørge for, at de forskellige kreditinstitutter konkurrerer på lige vilkår. Der lægges op til et væsentligt højere niveau for sanktioner end det, som har været anvendt i Danmark hidtil. Fra regeringens side synes vi sådan set, at det er en god idé. Men det vil selvfølgelig – ligesom de andre ting – skulle indarbejdes i en dansk sammenhæng.

Vi har fulgt tilblivelsen af Kommissionens forslag meget tæt. Det skyldes – som sagt tidligere – at når man ser på den måde, Basel III reglerne er udformet på og skal gøres til virkelighed i en europæisk sammenhæng, så er det danske realkreditsystem det, som springer allermest i øjnene. Hvordan skal det overhovedet passes ind i det nye system?

I Basel III blev realkredit pr. definition ikke set som værende af lige så høj kreditkvalitet og ikke set som værende lige så likvide som statsobligationer i forhold til kravet om likviditetsbuffer. Det giver ikke megen mening, når man ser på, hvor illikvide nogle af eurolandenes statsobligationer er. Der er helt saglig argumenter for at sige: "Prøv at hør her, den danske realkredit er en god kreditform, den er i orden. Vi har århundredes erfaring med, at det er en solid og ordentlig måde at håndtere kreditgivning på.

Problemet ville være, at danske banker ikke længere på samme måde ville holde realkreditobligationer, men ville være nødt til at købe meget store mængder af danske statsobligationer. Det er ikke hensigtsmæssigt. Det ville være urealistisk, at danske banker skulle ligge med så mange statsobligationer. Det ville have været en stor udfordring for vores realkreditsystem. Det ville være ærgerligt, for det ville true et system, som er velfungerende, og som er stabilt. Det har vist sin styrke igennem mange hundrede år og også under det enorme pres, der var på i den finansielle krise.

Som sagt er der saglige argumenter. Dem har vi fra dansk side fremført – naturligvis ikke kun undertegnede, men også de folk der er gået forud – fra første gang dette kom på brættet. Det er glædeligt, at der bliver lyttet, når vi har saglige, ordentlige argumenter. Det forslag, vi drøfter nu, lægger op til, at man skal se objektivt på de enkelte aktivers karakteristika og derefter beslutte, om de opfylder de høje krav, der stilles til likvide aktiver. Det er selvfølgelig vores forventning, at danske realkreditobligationer vil opfylde de kriterier, som vil gælde for højlikvide aktiver. Det er den funktion, de har haft hidtil. Vi har set det under den finansielle krise. Vi ser det nu under gældskrisen, hvor der er højere tillid til – og mere handel i – danske realkreditobligationer end til en lang række landes statsobligationer. Udover de gode argumenter, vi har, kan vi også henvise til, at det er testet i virkeligheden. Det er et argument, som jeg synes er svært at slå på.

Det er selvfølgelig helt afgørende, at det endelig kompromis lander et sted, hvor vi kan se os selv, sådan at der ikke på et usagligt grundlag blive skabt problemer for dansk realkredit.

Som jeg allerede har nævnt, lægger forslaget op til, at der på nogle af de områder, der er mest relevant for dansk realkredit, først vil skulle træffes endelige beslutninger om indretningen af kravene på et senere tidspunkt efter en observationsperiode. Man vil vurdere, hvordan det vil komme til at fungere i praksis. Der bliver lejlighed til at drøfte disse ting igen, så vi endeligt kan få slået fast, at det er i orden.

FO Samlet set – det håber jeg, I har kunnet høre på min forelæggelse undervejs – synes vi, der er tale om et fornuftigt forslag. Vi kan støtte det inden for de rammer, jeg har fremlagt her, og som er præsenteret yderligere i det materiale, som er oversendt til udvalget.

Formanden takkede økonomiministeren for en grundig, men pædagogisk forelæggelse af de ret så tunge punkter på dagsordenen.

Lene Espersen syntes, det var meget fornuftigt, at man nu tog et initiativ fra EU's side for at bidrage til, at bankerne kan blive bedre rustet til at klare de udfordringer, de står over for. Der er nogle punkter, hvor vi har nogle danske interesser at varetage, og hun fandt dem ganske godt sagligt begrundede. Derfor er det vigtigt for Det Konservative Folkeparti at få nogle meget klare tilkendegivelser fra økonomiministerens side. Med hensyn til likviditetsbufferen er det stadig væk uafklaret, hvordan beslutningsprocessen bliver fremadrettet. Et af spørgsmålene er, om Kommissionen skal kunne udstede delegerede retsakter. Her er det for Det Konservative Folkeparti helt afgørende, at det bliver en politisk beslutning og ikke en beslutning, som træffes af embedsmænd. I den forbindelse henviste Lene Espersen til, at for to dage siden oplevede vi, at ingen gad købe tyskernes tiårige statsobligationer, hvorimod der var stor efterspørgsel efter danske realkreditobligationer.

Lene Espersen appellerede til, at det stadig bliver muligt at stille krav til bankerne om offentliggørelse af deres forventninger, således at borgerne kan få at vide, om bankerne er i god form eller i mindre god form.

Hun mente ikke, det kunne være EU's opgave at blande sig i, hvor store administrative bøder man skulle idømme de finansielle virksomheder.

Lene Espersen pointerede, at der var en god grund til, at vi i forbindelse med bankpakke 2 gjorde meget ud af den model, vi valgte med hensyn til hybrid kernekapital. Vi kan ikke have, at ganske gode og ordentlige kapitaler ikke kan tælle med.

I relation til corporate governance betegnede Lene Espersen det som fuldstændig latterligt, at man vil bestemme, hvor mange bestyrelsesposter de enkelte bestyrelsesmedlemmer må have. Det rager overhovedet ikke EU. I den forbindelse pegede hun på, at svenskerne kun har ti banker, mens vi har 130. Hvis vi vil have kompetente mennesker ind i bankbestyrelserne, kan det godt være, de skal sidde i en række bestyrelser. Krav på dette område har intet at gøre med den finansielle sikkerhed og stabilitet.

Pia Adelsteen spurgte i anledning af økonomiministerens udtalelse om, at man skal se objektivt på de højlikvide aktiver og derefter afgøre, om de er i orden, hvem der skal se på dette. Og om man kan anke en afgørelse, hvis man er uenig i den.

Hun spurgte, om det foreliggende direktivforslag kolliderer med de bankpakker, vi har lavet i Danmark.

Jakob Ellemann-Jensen erklærede sig fuldstændig enig med Lene Espersen. Han syntes, det var fremragende med nogle højere krav til kapital, idet han var klar over den udfordring, vi står over for med hensyn til det danske realkreditsystem. Danske realkreditobligationer bør tælle med som likvid kapital.

Han mente ikke, det vedrører EU, hvordan virksomhederne sammensætter deres bestyrelser – uanset om det handler om mænd eller kvinder eller antallet af bestyrelsesposter for det enkelte bestyrelsesmedlem.

Merete Riisager henviste til, at der står i papirerne, at regeringen støtter en tilnærmelse og en styrkelse af sanktionsordningen i EU-landene, men der er behov for en nærmere undersøgelse af, hvordan de foreslåede regler vil passe ind i en dansk kontekst. Det er koblet til kapitalkravsdirektivet, men hun gik ud fra, at det er en mere generel holdning, regeringen har. Det ser ud, som om eurozonen for mange af medlemslandene er en ansvarsfri zone.

Merete Riisager spurgte, om økonomiministeren ikke mente, at vi fra dansk side er i stand til at gøre, hvad der skal til, uden at man skal pålægge Danmark sanktioner.

Hun delte de konservatives bekymring for detailregulering, og hun delte Finansrådets bekymring vedrørende bødestørrelser.

Nikolaj Villumsen var ikke så bekymret for, om vi skulle komme til at mangle kompetente folk i bankernes bestyrelser, og meldte sig gerne frivilligt.

Enhedslisten kan ikke støtte regeringens forhandlingsoplæg, da der er tale om harmonisering. Enhedslisten ønsker, at man laver mere vidtgående regler.

Nikolaj Villumsen syntes, det var rigtigt godt at få situationen frem på bordet, og opfordrede til, at man slår fast, at vi ikke skal have mere sammenhængende regler, så danske skatteyderes penge kan blive kastet efter europæiske banker.

Økonomiministeren kvitterede for de positive ord, der var sagt om kapitalkravsdirektivet. Hun mente, det var vigtigt at få en ny ramme, og pegede på, at nogle af de diskussioner, vi har haft i en dansk sammenhæng, nu bliver gentaget i en europæisk sammenhæng. Der bliver ens konkurrencevilkår, men det bliver bare på en mere ordnet måde. Man kan diskutere detaljerne, men overordnet er det en god idé. Det er i hvert fald et stort skridt på vejen.

I svaret til Lene Espersen bekræftede økonomiministeren, at med hensyn til likviditetsbufferen er der lagt op til, at de nærmere bestemmelser skal delegeres til Kommissionen. Det er vi fra dansk side imod. Vi vil ikke risikere, at det, der for os at se skal være en objektiv diskussion og vurdering, skal foretages af den europæiske bankmyndighed på basis af forskellige ratings, får så kan der godt gå politik i det. Det skal være en politisk beslutning. Økonomiministeren tilføjede, at det

ikke er udtryk for mistillid, men det er en meget vigtig beslutning, og derfor er det vigtigt, at den kommer op på bordet.

Med hensyn til offentliggørelse af individuelle solvenskrav har vi en dialog med Kommissionen, for vi er glade for det system, vi har herhjemme, og vil gerne fortsætte med det. Vi vil gerne have mere åbenhed; vi vil gerne have, at forbrugerne – uanset om det er boliglånere eller investorer – kan gennemskue, hvem de har med at gøre. Der må være ens konkurrencevilkår, og hvis en udenlandsk bank vil operere herhjemme, må der gælde samme regler som for danske banker.

Hun var lidt mindre bekymret for bestemmelsen om administrative bøder, for sådan nogle kender vi i forvejen herhjemme. Den egentlige forskel er, at bødeniveauet bliver sat op. I en europæisk sammenhæng ligger de danske bøder faktisk på et ret lavt niveau.

Der er en lang række tekniske detaljer i kravene til kernekapital. Her er regeringens udgangspunkt, at kravet må være, at banken skal have en kapital, som er stor nok til, at man kan absorbere tab.

Man kan selvfølgelig diskutere kravene til selskabsledelse, men man må nok nøgternt konstatere, at markedet måske ikke helt har haft styr på det med god selskabsledelse, da man fik krisen i 2008. Der må være nogle rammer for, hvem der blive sat til at arbejde med de finansielle institutioner.

NOT Med hensyn til Pia Adelsteens spørgsmål, om kapitalkravsdirektivet kolliderer med de danske bankpakker, pointerede økonomiministeren, at det er vigtigt, at de danske banker ikke bliver pålagt alt muligt, før det samme kommer til at gælde deres europæiske konkurrenter. Der må være ens konkurrencevilkår. Økonomiministeren ville lave et notat, hvor man kunne se, hvilke forskelle der var. Hendes indtryk var, at vi var foran i nogle af bankpakkerne.

Lene Espersen takkede for det imødekommende svar vedrørende sikringen af det danske realkreditsystem.

Hun syntes, økonomiministeren kom lidt let hen over problemstillingen vedrørende administrative bøder. Hun mente, at når vi i Danmark har ret lave administrative bøder, hænger det sammen med de retssikkerhedsmæssige problemer, der er, når der ikke foreligger en domstolsafgørelse. Derfor anfører Advokatrådet, at det er betænkeligt, hvis man kommer på op så høj en bødestørrelse, at den får karakter af en straf. Advokatrådet siger, at hvis man får meget høje bøder, kommer der en diskussion om, hvorvidt dette kan holdes inden for det retlige forbehold. På denne baggrund anbefalede Lene Espersen, at regeringen argumenterede for, at når de administrative bøder er udformet, som de er i Danmark, hvor de ikke er særligt høje, er det en del af vor retstradition.

Med hensyn til corporate governance var problemet, at der var alt for mange af bankdirektørerne, der fik lov at sidde og være konger i eget hus, uden at nogen holdt øje med dem og stillede kritiske spørgsmål. Vi har et vidtforgrenet finansielt virksomhedsnet med over 120 forskellige banker, og det er vigtigt, at de mennesker, som sidder i deres bestyrelser, ved noget om finansiell virksomhed. Det er aktionærerne, der vælger – ikke nogle mennesker som sidder et helt andet sted i verden.

Pia Adelsteen havde stadig to problemer med kapitalkravsdirektivet: de administrative bødestørrelser og bestyrelsessammensætningen. I forbindelse med det sidste ville man fratage virksomhedsejerne deres ejendomsret, ligesom når man ville have dem til at vælge kvinder til bestyrelserne. Så medmindre økonomiministeren kunne give nogle svar, som omvendte hende, måtte hun sige nej til forhandlingsoplægget.

Merete Riisager ville ikke gå imod forhandlingsoplægget, selv om hun havde udtrykt bekymringer.

Økonomiministeren forstod fuldstændig diskussionen om administrative bøder og hvilket niveau de måtte være på. Hun gjorde opmærksom på, at også administrative bøder skal være proportionale i forhold til overskridelsen. Man kan ikke få en kæmpe bøde for en lille forseelse. Man kan altid diskutere bødestørrelser, men som sagt er de danske bøder ret lave.

Der skal være en klageinstans.

Økonomiministeren var enig i, at der er mange banker i Danmark, og de skal have kompetente bestyrelser. Det er derfor, regeringen lægger vægt på, at der bliver en dispensationsmulighed. Men måske skulle man få flere til at tilegne sig viden på området, så det ikke bliver de samme mennesker, der sidder over det hele. Der er ingen kvoter i dette her.

I forbindelse med det notat, regeringen har lovet at lave om sammenhængen mellem de danske bankpakker og kapitalkravsdirektivet, bad hun regeringen overveje, om man i dette notat også kunne beskrive forholdet mellem forordningen og direktivet.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Dansk Folkeparti og Enhedslisten havde ytret sig imod det.

Udg. 2. Forberedelse af Det Europæiske Råd den 9. december 2011

– Politisk drøftelse

Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 1 (udkast til kommenteret dagsorden af 8/11-11)

Det Europæiske Råd 9/12-11 – bilag 2 (forslag til kommenteret dagsorden af 8/11-11)

Rådsmøde 3129 – bilag 2 (fortroligt notat af 18/11-11)

Punktet var udgået.

Økonomiministeren: Der ventes ikke længere at være et dagsordenspunkt vedrørende forberedelse af Det Europæiske Råd den 9. december, som det ellers er fremgået af det oversendte notat. Det er klart, vi havde håbet, at man var længere, men det er man så ikke.

Men under alle omstændigheder vil der nok være en uformel drøftelse af bankgarantier som opfølgning på planen og konklusionerne på EU-topmødet den 26. oktober 2011 på baggrund af drøftelsen i Økofin den 22. oktober 2011. Der ventes at være tale om en uformel drøftelse. Det er stadig væk meget uklart, hvad der kan opnås enighed om.

Hvad angår bankgarantier er der stadig væk en drøftelse af, hvilken løsning der skal være. Der er forskellige modeller på bordet. Der er diskussioner om, hvor koordineret den skal være. Der er ingen tvivl om, at bankernes finansieringssituation er vanskelig. Problemet er, at interbankmarkedet fryser til. Det kommer sig af statsgældsproblemerne i de forskellige eurolande. Det skal man tage meget alvorligt, fordi det selvfølgelig skaber usikkerhed om sundheden af systemerne i de forskellige lande, især hos de banker der holder mange statsobligationer fra de udsatte eurolande.

Som vi har drøftet før i denne kreds, er det ikke noget, som præger danske banker i problematisk eller nævneværdig grad. Men det plager i den grad andre banker. Det er derfor, hele diskussionen om kapitalkrav og bankgarantier er kommet op engang til.

Et flertal af landene – og det gælder også Danmark – støtter en model med frivillige nationale garantier inden for nogle fælles rammer. Regeringen lægger vægt på, at det bør være op til de enkelte lande at beslutte, om man vil indføre garantier eller ej, alt efter om man vurderer det er nødvendigt. Det bør i givet fald også være op til landene selv, hvordan man konkret beslutter tildeling af garantier til de enkelte institutter. Altså at man får en fælles ramme, og inden for den fælles ramme bestemmer landene selv.

Pointen er for os, at garantier ydes inden for rammerne af fælles aftalte minimumskrav til priser og øvrige vilkår. Det skyldes bl.a. et konkurrencehensyn, sådan at man ikke får en situation, hvor man kan konkurrere på garantiordningerne, og at der er nogle fornuftige tilskyndelser til at bringe sig et sted hen, hvor man ikke har brug for at være en del af en garantiordning. Det kan være en god idé med en rolle for EU-banktilsynsmyndigheden EBA vedrørende koordinering og

udveksling af information, så man er sikker på, at ordningerne ligger inden for den finansielle ramme – apropos konkurrencehensynet.

Kommissionen, ECB og EBA – altså centralbanken og den europæiske bankmyndighed – samt enkelte lande, særligt de mest udsatte, finder, at en robust model forudsætter, at de deltagende lande enkeltvis eller i fællesskab hæfter for eller fordeler tab på garantierne. Vi har altså et flertal af lande, som gerne vil lave ordninger inden for en fælles ramme, og så har vi Kommissionen, centralbanken og tilsynsmyndigheden samt de mest gældsplagede lande, som synes, at man skal lave en mere solidarisk ordning, hvor man hæfter for hinanden.

Modellen, der opererer med fælles hæftelse, er uhensigtsmæssigt af – synes jeg – ret åbenlyse grunde, og Danmark er imod. Det synes derfor afgjort, at det bliver den første model med en ramme og så nationale ordninger, som vi kommer til at køre med.

Udg. 3. Opfølgning af G20-topmødet den 3.-4. november 2011 i Cannes

– *Udveksling af synspunkter*

Rådsmøde 3129 – bilag 1 (samlenotat side 3)

Udvalgsmødereferat:

Senest behandlet i EUU 4/11-11, referat foreligger endnu ikke

EUU alm. del (11) - bilag 10 (skriftlig forelæggelse af rådsmøde økofin 4/10-11)

Punktet var udgået.

Udg. 4. (Evt.) Revideret adfærdskodeks for Stabilitets- og Vækstpagten

– *Godkendelse*

Det europæiske semester:

KOM (2010) 0367 – svar på spørgsmål 6

Det Europæiske Råd 17/06-10 – bilag 7 (konklusioner fra DER)

EU-note (10) – E 48 (notat af 14/6-10 fra den økonomiske konsulent)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (09) – bilag 535 (side 1537, senest behandlet i

EUU 30/8-10)

EUU alm. del (09) – bilag 490 (side 1489 FO, forhandlingsoplæg forelagt EUU 9/7-10)

Punktet var udgået.

5. Årlig vækstundersøgelse

– *Forelæggelse ved Kommissionen*

KOM (2011) 0815

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 36)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

6. Økonomiske og finansielle konsekvenser af EU-lovgivning

– *Udkast til rådskonklusioner*

KOM (2011) 0818, KOM (2011) 0819 og KOM (2011) 0821

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 38)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

7. EU-statistikker

– *Udkast til rådskonklusioner*

Aftale om udnævnelser til Det Rådgivende Organ for Statistisk Styring på Europæisk Plan

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 43)

Udvalgsmødereferater:

EUU alm. del (10) – bilag 534 (side 1506, senest behandlet i

EUU 17/6-11, punktet ikke omtalt)

EUU alm. del (10) – bilag 170 (side 448, behandlet i EUU 3/12-10)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

8. Adfærdskodeks for erhvervsbeskatning

– *Rapport til Rådet*

Rådskonklusioner

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 47)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

9. Revisionsrettens årsberetning om gennemførelsen af budgettet for regnskabsåret 2010

– *Forelæggelse*

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 52)

EUU alm. del (11) – bilag 107 (Revisionsrettens årsberetning 2010)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.

FO 10. Revision af investorgarantiordninger

– Sagen er ikke på dagsordenen for rådsmødet den 30. november 2011

KOM (2010) 0371

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 60)

KOM (2010) 0371 – bilag 1 (grundnotat om investorgarantiordninger af 17/9-10)

Økonomiministeren: Ideen med investorgarantidirektivet er at beskytte investorer i forbindelse med værdipapirinvesteringer mod risikoen for svig, administrative forsømmelser eller driftsfejl, som gør, at man så at sige bliver afskåret fra sine værdipapirer. Det er klart, det ikke er en garanti for værdien af værdipapirerne, men det er en garanti for, at man kan få dem. Det er dog altid noget. Man kan selvfølgelig ikke dække investeringsrisici. Dem må man tage som investor.

Der er tale om en opdatering af det gældende direktiv. Ideen er at give en bedre beskyttelse af den, der investerer, set i lyset af udviklingen på de finansielle markeder og erfaringerne fra den finansielle krise.

Processen er, at forslaget skal behandles efter fælles beslutningstagen mellem Rådet og Europa-Parlamentet.

Europa-Parlamentet stemte om forslaget ved sin første behandling i juli i år. Der er noget proces i dette, men det skal jeg komme tilbage til.

Først lidt om forslagets indhold.

Forslaget øger minimumsgarantiniveauet for de nationale ordninger. Det er i dag 20.000 euro. Det skal stige til 30.000 euro. Og der indsættes en maksimumsdækning på 100.000 euro, hvilket vil svare til dækningen under indskydergarantiordningen, som denne kreds selvfølgelig også kender.

I det gældende direktiv om investorgarantiordninger er finansieringen af ordningerne ikke harmoniseret. Det er altså nationale ordninger. Kommissionens forslag indeholder som noget nyt:

1. En minimumsharmonisering af ordningernes formuer på mindst 0,5 procent af værdien af dækkede midler og finansielle instrumenter, som investerings-selskaber eller investeringsforeninger opbevarer, administrerer eller forvalter.
2. At ordningerne skal finansieres fuldt ud af opsparede bidrag, dvs. forudfinansieres, og målniveauet nås inden for en 10-årig periode. Det er også nyt. Pengene skal sådan set være der på forhånd.
3. At der skal kunne opkræves ekstraordinære bidrag på op til 0,5 pct. af de omfattede midler og finansielle instrumenter, hvis målniveauet ikke er til at opfylde bestemmelserne i de nationale ordninger.
4. At ordningerne – altså de nationale ordninger – som sidste udvej skal have mulighed for at låne fra andre landes garantiordninger, hvis de øvrige finansieringskilder er ved at være udtømte.

Det er altså Kommissionens forslag.

I Rådets kompromis – som er det, der er på bordet i øjeblikket – er harmoniseringen af finansieringen af investorgarantiordningerne helt fjernet. Det vil sige, der er et godt stykke fra Kommissionens forslag til det kompromis, der ligger i øjeblikket, idet harmoniseringselementet er taget ud. Det skyldes, at landene ser meget forskelligt på behovet for harmonisering af finansieringen af ordningens formuer, både når det gælder på målniveau og når det gælder forudfinansiering.

I stedet foreslår man, at der i direktivet fastsættes fælles overordnede principper for finansiering, således at det er op til hvert enkelt medlemsland at sikre, at den rigtige finansiering er til stede.

Der lægges i kompromisforslaget op til, at Kommissionen godt må komme tilbage og se på, hvordan det så gik. Man tager så turen engang til i lyset af de erfaringer, man har haft med at opbygge en stærkere investorgarantiordning.

Forslaget udbygger kravene for investeringsselskabers information til investorer om ordningernes dækning og indfører desuden frister for udbetaling af garantibeløb samt bestemmelser om en mulig delvis udbetaling, når et krav er behørigt efterprøvet. Altså igen en form for beskyttelse af forbrugeren, som i denne sammenhæng er investor.

FO Regeringen synes, det er en god ting, for det gør selvfølgelig, at man bliver mere tryk ved at være investor på et måske usikkert marked, hvis man ved, at ens forbrugerrettigheder – hvis man kan kalde dem det – er ordentligt beskyttet.

Harmoniseringen af investorgarantiordningernes finansiering er som sagt ikke længere en del af forslaget, idet der er et kompromisforslag på bordet. Man skal dog være klar over, at Europa-Parlamentet støtter en sådan harmonisering. Derfor kan spørgsmålet selvfølgelig vende tilbage igen i de videre forhandlinger. På et tidspunkt skal der være en endelig forhandling, og så kan Europa-Parlamentets holdning selvfølgelig komme på bordet igen, sådan som processerne er.

Hvis regeringen skal støtte harmoniseringen, sker det under forudsætning af, at der fastsættes et passende lavt målniveau for fondenes størrelser, og at den minimale risiko for udbetalinger i visse medlemslande tages i betragtning ved fastsættelse af målniveauet. Vi siger altså: Hvis der endelig skal være harmonisering, så skal det i hvert fald være på et niveau, vi kan overskue, dvs. med lave mål og med begrænset dækning.

Pia Adelsteen ville gerne have en kommentar til betænkelighederne fra Finansrådet, som mente, der var nogle uklarheder i forslaget.

Vi har en investorgarantiordning i forvejen, og grunden til, at man taget spørgsmålet op igen, er, at nogle investorer siger, at der er noget, der ikke fungerer. Men samtidig siger man, at et af formålene er at få en harmonisering, hvilket dog senere er pillet ud igen. Derfor spurgte hun, hvad det helt præcist er, man ønsker rettet.

Merete Riisager kunne godt tænke sig en nærmere definition af, hvad en "fælles ramme" er.

Hun var generelt kritisk over for forslaget om en investorgarantiordning og kunne ikke støtte regeringens forhandlingsoplæg på dette punkt.

Nikolaj Villumsen kunne ikke støtte regeringens forhandlingsoplæg, da der er tale om harmonisering.

NOT Økonomiministeren ville fremsende et notat om Finansrådets betænkeligheder.

Økonomiministeren sagde vedrørende garantiordningen og den fælles ramme, at det handler om, hvad der skal til for at komme ind i en sådan garantiordning, altså hvad det koster, og på hvilke vilkår man kan komme ind. Det er ikke lagt fast endnu. Hvis det er gratis i et land og koster kassen i et andet land, så har man forskellige konkurrencevilkår. Derfor skal der være nogle fælles rammevilkår.

Økonomiministeren understregede, at en investorgarantiordning ikke er en garanti mod tab. Den beskytter investorerne mod forskellige former for svig. Investorerne må selv tage risikoen for tab, idet en større risiko på det område normalt er forbundet med en højere forrentning.

Økonomiministeren sagde, at alting tyder på, at Danmark er en del af et flertal, hvorfor garantiordningerne bliver nationale ordninger inden for en fælles ramme. Vi kan ikke vide, hvilke banker de andre lande har, men deres tilsyn ved det. Økonomiministeren mente, vi skulle gøre det enkelt og trække på de erfaringer, vi har fra 2008, og holde fast på, at ordningerne skal være nationale.

Formanden konkluderede, at der ikke var konstateret et flertal imod regeringens forhandlingsoplæg, idet dog Enhedslisten og Liberal Alliance havde ytret sig imod det.

11. Kommissionens forslag vedr. kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse (boligkreditdirektivet)

– *Sagen kommer ikke på dagsordenen for rådsmødet den 30. november 2011*

KOM (2011) 0142

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 70)

KOM (2011) 0142 – bilag 1 (grundnotat af 24/5-11)

Økonomiministeren: Kommissionen har i marts 2011 fremsat forslag om et nyt direktiv om kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse.

Initiativet skal ses som et led i at skabe et mere velfungerende indre marked for boliglån og komplementerer forbrugerkreditdirektivet fra 2008.

Baggrunden er erfaringerne fra 2008 og den finansielle krise. Der er et ønske om at beskytte forbrugerne bedre, så de i højere grad ved, hvad de har med at gøre. Er man sikker på, at de får god information? Er man sikker på, at de kan betale deres lån? Det er i den korte form forslaget indhold. Hovedelementerne er:

1. De, der formidler kredit, skal have tilladelse til at gøre det. Man kan altså ikke bare slå sig ned med og skilt og sige: "Tag et lån hos mig." Man skal først have en tilladelse, så folk ved, at det er nogle ordentlige typer, de låner hos.
2. Der bliver stillet krav til, hvilke informationer der skal udveksles mellem den, der giver kreditten, og den, der får kreditten i forbindelse med boliglån.
3. Der skal foretages en ordentlig kreditvurdering af låntager, så man ved, at det er en låntager, der faktisk kan bære disse lån. Vi spiller ikke hasard med långivningen her.
4. Man skal have ret til førtidig indfrielse af sine lån. Det er også en meget vigtig sag.
5. Man kan løse eventuelle uenigheder uden for retssystemet, f.eks. i et klagenævn. Det gør det også mere tilgængeligt at klage.

Forventningen er, at formandskabet vil afsøge muligheden for at opnå enighed om en generel indstilling for Rådet på Coreper i december 2011.

Formodentlig vil der kunne opnås enighed blandt medlemslandene om det kompromisforslag, som nu ligger på bordet. Det betyder, at man vil kunne være klare til dialogforhandlingerne med Europa-Parlamentet.

Regeringen støtter det foreliggende kompromisforslag, som vurderes at ligge på linje med eksisterende danske regler. Måske ikke fuldstændigt, men det er meget i tråd med den måde, vi tænker på herhjemme.

Forslaget vil dog bl.a. indebære, at kreditformidlere, som ikke er kreditinstitutter, fremover skal have tilladelse, før de må yde eller formidle boliglån til forbrugere, og at de også underlægges et mere vidtgående tilsyn, ligesom betingelserne for at yde rådgivning strammes. Vi får en mere fokuseret og mere forbrugervenlig ydelse af boliglån.

Regeringen mener, det er rigtigt, at forslaget kan bidrage til større ansvarlighed i långivningsprocessen, forbedre forbrugerbeskyttelsen og styrke det indre marked på dette område.

Regeringen kan generelt støtte, at forbrugerne har ret til førtidig indfrielse af deres lån, fordi dette gør det muligt for forbrugerne at komme ud af et uhensigtsmæssigt lån og over i et andet, hvis den mulighed åbner sig. Det synes vi er meget rigtigt. Vi kender det også i dansk sammenhæng.

Det er i den forbindelse imidlertid af afgørende betydning, at den hidtidige danske praksis for indfrielse af lån med pant i fast ejendom kan opretholdes, herunder særligt at kunne indfri variabelt forrentede realkreditlån ved at købe de bagvedliggende obligationer tilbage til markedspris. Det er en af de frihedsgrader, der er. Sådan som vi vurderer det, er det en del af kompromisforslaget. Det vil sige, at vi er dér, hvor vi kan støtte det.

Pia Adelsteen forstod ikke, hvorfor EU skulle gå ind i denne sag, idet hun pegede på, at vi i Danmark har en ganske velfungerende boligkredit.

Jakob Ellemann-Jensen replicerede, at det trods alt var en uhensigtsmæssig forvaltning af boligkreditterne i et stort land på den anden side af Atlanten, som startede krisen, så det er godt, at vi holder øje med vores egen andegård.

Han ville gerne have bekræftet, at de danske regler om førtidig indfrielse kan bevares.

Økonomiministeren gjorde opmærksom på, at noget af det, som udløste den finansielle krise i 2008, var boligsektoren. Vi bestræber os på at give en bedre forbrugerbeskyttelse, for vi er glade for vort system i Danmark. Det er bare ikke alle steder, man har et så godt system. Det er egentlig ret jordnært: Man skal vide, hvem der låner penge, og man skal kunne komme ud af lånene før tid.

Man skal altså stadig væk have mulighed for at indfri sit lån, sagde økonomiministeren til Jakob Ellemann-Jensen.

12. Kommissionens forslag til retsakter vedr. styrket eurosamarbejde

– Forelæggelse ved Kommissionen

KOM (2011) 0818, KOM (2011) 0819 og KOM (2011) 0821

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 81)

Økonomiministeren: Kommissionen ventes på det kommende Økofin at præsentere den pakke af forslag, som Kommissionen har offentliggjort den 23. november 2011, som opfølgning på de beslutninger, som blev truffet på eurotopmødet den 26. oktober 2011.

I kender selvfølgelig overskrifterne. Der er to forslag til retsakter, som er offentliggjort. Forslag til forordning vedrørende budgetopfølgning og forslag til forordning vedrørende styrket overvågning af eurolande i låneprogrammer mv. Vi forventer også, at Kommissionen vi forelægge den grøn bog, den har lavet vedrørende "stabilitetsobligationer" – også kendt som eurobonds.

Lad mig indledningsvis slå fast, at der udelukkende er tale om en præsentation fra Kommissionens side. Det vil sige, at der ikke skal træffes nogen beslutninger på Økofin i den forbindelse.

Lad mig dernæst slå fast, at forslagene kun vedrører eurolandene. I sagens natur, da det er en udmøntning af konklusioner, som er truffet blandt eurolandene. Danmark vil ikke være omfattet af de to forslag til retsakter, og vi har heller ikke stemmeret i sagen. Så det er en ren tilskuersport.

Kommissionens forslag til budgetopfølgning indeholder en stribe af strammere krav:

1. En fælles tidslinje for eurolandenes budgetproces.
2. At eurolandene skal indføre bindende nationale finanspolitiske regler, som sørger for, at de mellemfristede mål bliver gjort til virkelighed.
3. At eurolande årligt skal indlevere en budgetplan for det kommende år til Kommissionen, og den kan Kommissionen og de øvrige eurolande så have en mening om og udtale sig om.
4. At der indføres en øget overvågning af de enkelte eurolande i proceduren for uforholdsmæssigt store underskud, i form af at landene løbende skal rapportere til Kommissionen om, hvor langt de er kommet med hensyn til deres implementering af henstillinger og pålæg, og hvad det nu kan være der er tilfyldt dem af ting, de skal gøre. Det vil sige et helt snævert regime. Hvis du er kommet i uføre, bliver der holdt øje med, at du er kommet på ret kurs igen.

I forordningen vedrørende styrket overvågning af eurolandes låneprogrammer lægges op til øget økonomisk og finanspolitisk overvågning, hvis man er inde i et låneprogram, hvis man oplever finansieringsvanskeligheder eller finansiell uro. Kommissionen lægger også op til, at den øgede overvågning skal indebære, at det pågældende land løbende skal indsende informationer om, hvordan det går, til Kommissionen og til den økonomiske og finansielle komité. Det drejer sig om det samme: Hvis du er i problemer, så bliver der strammet op, så skal du i højere

grad indsende, hvad du går og tænker på, og de andre kan udtale sig om det på en helt anderledes forpligtende måde end før.

Kommissionens grønbog vedrørende "stabilitetsobligationer" afsøger mulighederne for, at eurolandene fælles udsteder stabilitetsobligationer. I grønbogen står der meget åbent, at det enkelte lands incitament til at sikre sund finanspolitik og et lavt gælds niveau alt andet lige vil blive mindre. For når du har de fælles obligationer, bliver gælden i nogen udstrækning fælles. Hvis det er en fælles gæld, og du selv skal bidrage, så kan det måske være svært at være så dedikeret og opmærksom, som man ellers ville have været.

Grønbogen ventes at være i høring frem til starten af 2012, hvorefter Kommissionen vil udarbejde en revideret grønbog, og så kan det være, at der kommer et lovforslag. De ved vi som sagt ikke endnu.

Regeringen kan ikke gøre så meget andet end at tage det til efterretning. Vi har ikke stemmeret, vi vil ikke blive omfattet af det. Vi er sådan set tilhænger af, at der bliver gjort, hvad man kan gøre for at sikre sund økonomi rundt omkring i de europæiske lande i overensstemmelse med fælles regler. Men alt afhænger jo af, hvordan det bliver til konkret virkelighed. En ting er grønbøger og forslag, noget andet er, hvordan det ser ud, når det bliver gjort til virkelighed. Det er meget apropos det, vi har drøftet før: En af opgaverne for os som formandskab bliver at sørge for, at allerede vedtaget lovgivning bliver gjort til konkret virkelighed. Så kan man vurdere den. Sådan er det med mange ting. En ting er, hvad der står på papiret. Noget andet er virkeligheden.

Pia Adelsteen var generet over, at hver gang man taler om det styrkede euro-samarbejde, får vi at vide, at Danmark ikke er omfattet – og det får vi at vide fra de partier, som gerne vil have os med i euroen.

Jakob Ellemann-Jensen replicerede, at der var nogle partier, som var begejstrede for det styrkede eurosamarbejde og godt kunne tænke sig at være en del af det. Disse partier sætter stor pris på, at eurolandene omsider finder frem til fælles regler, og har en forhåbning om, at det vil blive implementeret hurtigt, konkret og meget ambitiøst.

Merete Riisager henviste til den debat, der havde været i Folketingssalen i tirsdags med Europaministeren, hvor hun godt kunne have tænkt sig, at nogle af de ting, som økonomiministeren redegjorde for her, var kommet med. Derfor opfordrede hun til, at man i regeringen koordinerede bedre og tydeligt og klart forklarede – ikke kun i Europaudvalget, men over for hele Folketinget – hvordan udviklingen var, og hvilken betydning den har for Danmark. I tirsdags gav Europaministeren indtryk af, at da der var tale om juridiske bindinger, var vi ikke bundet, men mange gange er det de politiske og økonomiske bindinger, som er det væsentlige.

Nikolaj Villumsen opfordrede til, at Danmark siger nej, hvis man kommer ind på en traktatændringsdiskussion.

Økonomiministeren sagde til Merete Riisager, at regeringen gør sit bedste for at koordinere indbyrdes, men Kommissionens opfølgning, som økonomiministeren havde redegjort for i dag i Europaudvalget, kom først i onsdags, så derfor kunne Europaministeren ikke tage den med i debatten tirsdag.

Det styrkede eurosamarbejde har både en juridisk og en politisk side, og med hensyn til den juridiske side er situationen soleklar: Vi er ikke en del af det. Med hensyn til den politiske side kan vi se, at flere og flere beslutninger, som påvirker Danmark, bliver taget i en kreds, hvor vi ikke har adgang og ikke har stemmeret.

De ting, der sker, kræver ikke traktatændringer, men sker inden for de gældende traktater. Der skal være regler, som sikrer, at landene gør det, de har sagt de ville gøre. Danmark skal også stramme op. Det er selvfølgelig et hårdt arbejde.

Merete Riisager opfordrede regeringen til at inddrage hele Folketinget. Det er vigtigt, at det ikke bliver afsondret i Europaudvalget. Hun pegede på, at vi selv er skyld i, at vi ikke har nogen indflydelse, og der er jo ikke lagt op til en folkeafstemning om euroen.

Nikolaj Villumsen spurgte, om økonomiministeren kunne garantere, at der ikke bliver nogen konsekvenser for Danmark, som jo er med i europluspagten.

Han mente, EU's henstillinger vedrørende efterlønnen var dybt kontroversielle.

Økonomiministeren sagde til Merete Riisager, at hun betragtede Europaudvalget som en del af Folketinget, så det er et helt relevant sted at fremkomme med oplysninger om, hvad der var kommet frem efter debatten i Folketinget tirsdag.

Økonomiministeren gentog i sit svar til Nikolaj Villumsen, at vi ikke bliver omfattet af direktivet, som gælder eurolandene, men hun ville ikke sige, at det ikke ville få konsekvenser for os, for den politik, der føres i andre europæiske lande, har konsekvenser for Danmark. Men det har ikke juridiske konsekvenser.

Med hensyn til efterlønnen opfordrede hun Nikolaj Villumsen til ikke at blande EU ind i diskussionen, men nøjes med at være uenig med økonomiministeren, som havde ønsket ordningen ændret.

Nikolaj Villumsen var klar over, at Det Radikale Venstre og regeringen vil afskaffe efterlønnen, men gentog sig spørgsmål om, hvordan relationen var til europluspagten.

Merete Riisager replicerede, at hun ikke betragtede Europaudvalget som irrelevant, men det er en interessant konstruktion, at man har et udvalg, som ikke er opgavebestemt, men områdebestemt.

Økonomiministeren pointerede, at vi selv har ønsket at være med i europluspagten, som er en politisk aftale. Den er med til at sætte nogle ting på dagsordenen, som vi nogle gange glemmer, nemlig at vi har brug for jobs og vækst i Europa og grøn omstilling.

Formanden sagde, at Europaudvalget var interesseret i løbende at blive orienteret, når der sker noget nyt.

13. (Evt.) Udnævnelse af nyt direktionsmedlem i Den Europæiske Centralbank (ECB)

– *Sagen ventes at komme på dagsordenen for rådsmødet den 30. november 2011*

Vedtagelse af indstilling

Rådsmøde 3129 – bilag 5 (samlenotat side 86)

Økonomiministeren nævnte ikke dette punkt.